

ALEGETORUL LIBER

Pretul abonamentului: Pe an 15 L. — Pe șase luni 7 L 50. b.
Pentru străinătate se adaugă costul transportului.
Prețurile anunțurilor, 20 bani linia.

APARE LUNIA, MERCURIA SI VINERIA

Abonamentele se fac în București, Strada Biserica Ieni.
In districte la dd. Corespondenți.
In străinătate la biourile postale. — Scrisori nefrancate se refușă.

4.000 ESEMPLARE

București, 3 August 1875.

Una din cauzele cele mai directe ale sărăciei poporului, am afirmat că sunt agenții administrativi. Sub guvernul actual, mai cu seamă, această ramură a puterii Statului, a devenit un adevărat flagel. Mai toate aceste ființe sunt recrutate din drojdiile societății, și, astfel, ele nu au nici conștiință, nici demnitate. Calitățile individelor chemate în administrație sunt departe de a fi virtuți. Când se numește un prefect, prima cugetare a ministerului nu este ca acel înalt demnitar să însușească condițiile de capacitate, onestitate, sciință, și îndepedintă. Ce i se cere, este un trecut călit în nelegiuri. Déca pe pagina vieții se este scris: «arbitrar, nerușinare în a plăsmui legea», el este imediat înhamat la carul guvernamental. Și acesta este naturale unor ómenii cari nu se mențin la putere de cât prin falsificare continuă.

Pe când opiniunea publică îi condamnă și îi părăsesce pe fie-care și, usurpatori cari stau la cârma statului, caută, prin mijloace violente, să-și creeze un sprijin factice. Dar ca să ajungă la acest rezultat, mijlocul la care recur, mai cu seamă, este violentarea dreptului de votare. Pentru atingerea acestui scop, guvernul are trebuință de instrumente. Când aceste unelte au adus serviciul cerut, ele câștigă titluri de înalt sprijin, și de infinită recompensă. Or ce abateri de la lege ar comite ele în urmă, sunt scuzate, atât în vederea rezultatului dobândit, cât și a aceluia la cari vor mai avea nevoie să recură în viitor.

Prefecții, la rândul lor, alergă la sub-prefecții, sub-prefecții la primari, așa că, aceste diferite persoane, se găsesc îndatorate reciprocamente una către alta, și toate la un loc însumeză crima, delictul, arbitrarul și falsificarea. Ei se bucură ast-fel de o impunitate sigură, căci fie-care din ei ține căpătîiul lanțului pe care sunt înșirate ilegalitățile cele mai revoltătoare. Al atinge numai, este a vedea edificiul întreg surpându-se, și copleșind sub el puterea pe care o adăpostesc.

Ce devine ast-fel forța administrativă? Un adevărat flagel. Căci ori-ce ea ar comite rămene nepedepsit, și ori cari ar fi plângerile aceluia cari suferă, ele nu-și găsesc reparație. Ce satisfacție s'a dat în adevăr districtului Putna predat fără îndurare de prefectul Nicolaide? Justiția l'a descoperit făcând abuzuri, bătăi și torturi din cele mai ne pomenite, dér el stă

încă pe fotoliul de administratore pe care l'a așezat înaltul său debitor, domnul Catargi. Ce satisfacție s'a dat asemenea moralității, ultragiata de către prefectul Ventura care s'a prins cu mâna în lada Statului? Ce satisfacție se dă mai tuturor districtelor cari gem sub administrația cea mai arbitrară și cea mai coruptă? Nică una. Solidaritatea fără de legilor îi lăgă pe toți, precum jurământul lăgă pe francmasoni. Ei își datoresc sprijin, ajutor și protecție, pentru că cu toții au contribuit la conciperea bastardului din délul Mitropoliei. Cu el se fălesce guvernul ca cu un prunc legitim, și cu el se consolă în mijlocul haosului în care trăesc.

Când déră averea cetățenilor este astfel spoliată în beneficiul acestor favoriți, când legea este strivită în picioare de agenții săi administrativi, întrebăm, ce pôte să facă guvernul cu aceste ființe îngânfate de succesul ce respândesc în juru-i? La cea mai mică veleitate i se cere plată. Refuzul aduce imediata protestare a poliției la tribunalul opiniunii publice, și cine pôte să calculeze consecințele acestui faliment fraudulos! Déca poporul suferă, déca el este sărăcit, furat și înpovărat de greutatele imense ale sarcinilor cari abia i mai permit să respire; déca proprietatea, averea, viața cetățenului este periclitată de aceste orde neleginte, ce-i pasă guvernului! El și'a asigurat puterea prin uneltele se, și astfel sprijinit, merge în pace pe povârnișul fatal pe care a apucat. Ori ce deviere din această cale funestă, este imposibile, căci cu toții se rostogolesc într'un nămol de infamii.

In van căutam să le indicăm idósa lor poziție; în van ne încercăm să-i facem să înțelégă atrocitățile ce comit zilnic, în van ne silim să le arătăm starea deplorabile în care se găsește națiunea părăsită pe mâinele unei asemenea administrații: miniștrii nu aud nimic și țera nu pôte spera ameliorare de la dênșii. Ei se vor rostogoli mereu în noróiele arbitrarului, se vor rostogoli fără încetare pênă în fundul abisului în cari sunt destinați să piară!

Pênă acum ómenii de la putere obișnuiseră publicul a crede că ei și ai lor reprezintă un partid în țera, partidul conservator, partid compus din ómeni cari au servit sub guvernele cele mai nefaste ale României, dér cari aveau întredênșit o óre-care consistență și o óre-care unitate de idei. Astă-đi însă

ei singuri se însărcineză să ne dovedescă că nu mai partid politic nu pot să fie.

Điarul guvernului, *Pressa*, redactat de d. Boeresu, ministrul *afacerilor străinilor*, termină luna printr'o revistă din care se pôte deduce că *oligarchia* ar fi guvernul legal al țerei. Capul acestei foi, care afecta opiniuni așa de liberale în Camera lui Cuza-Voda, susține astăđi că partidul din care face parte, deși se află în minoritate, însă el și numai el are puterea divină de a conduce pe românii cari aspiră la absolut și la infinit. Misiunea diaristului guvernamentală. đice d. Boerescu, este dificilă și ingrata, însă sperăm că brațele oligarchiei fortificându-se cu timpul, vor deveni destul de tari ca să se lupte cu imposibilul. In alți termenți, ministrul diarist mărturisește că, deși slab și fără consistență actualmente, partidul său, contra tuturor principiilor unui guvernământ constituțional, urmăze și merita să stea la putere, în speranța că se va fortifica cu vremea.

Luând act de această declarație de rebel ce face majorității țerei baronitul redactor, îi reamintim că, în asemenea condițiuni, un partid, fie el chiar acela care se află la putere, își perde calitatea spre a deveni o simplă castă.

Credem că nu va mai putea să rămăe dubiu în această privință când, pe lângă faptul, recunoscut de d. Boerescu, că partidul său nu are majoritate în România, vom fi demonstrat că el este încă un partid de desordine și de nestabilitate.

Este un partid de desordine fiind-că a violat libertatea cetățenilor în alegeri, opunând libertăți, nu numai forțele publice ale statului, ci și acea forță oculta de bătași mercenari, cari continuă încă, ca în timpul zaveri, a infesta mahalalele capitalei, fără nici o frică de pélepsă.

Este un partid de desordine, fiind-că a călcat Constituțiunea pênă chiar în esența ei, *chiumând* de reprezentanți ai țerei pe favoriți și recomandantii lui, și substituindu-se ast-fel voinței naționale care este singurul suveran și creator al puterilor statului.

Este un partid de desordine, fiind-că a pus justiția la dispozițiunea prefecturilor și comisarilor polițienesci, transformând parchetele în sub-comisariate.

Este în fine un partid de nestabilitate, fiind-că, de la nascerea ce i a dat streinul și pênă acum, el a lepădat în cale-i pe atâți miniștri și a luat pe alții în locul lor, contra principiilor de omogenitate susținute de dênșul.

Ceea ce represintă prin urmare în realitate partidul dis conservator, nu este nici mai mult nici mai puțin de cât masa funcționarilor statului, ceea ce s'ar numi mai cu drept cuvânt *partidul burocratic*. De s'ar adauge la această biurocrația bătașit și interesat, vom avea întréga oligarchie a d-lui Boerescu. Partid însă politic vom fi în drept să nu vedem nicăeri într'insa.

DIN AFARA

Tóte diarele din Francia se ocupă de măsura dictatorială luată de prefectul Senei cu ocaziunea distribuției premiilor la elevii din colegiul Chaptal, și fie-care din ele cere guvernului explicațiuni asupra interdicțiunii acelei distribuiri. *Điarul oficial* continuă cu toate acestea a fi mut asupra acestui subiect. D. Duval, prefectul Senei, a cređut la rândul său de cuviință să nu respundă interpelărilor ce i au făcut consiliul municipal din Paris, și publicul conchide mai mult decât nici o dată din acest fapt că măsura luată este fundată pe motive nemărturisite, însă cari prevestesc multe rele pentru viitor. Se đice că interdicțiunea în cestiune a fost provocată prin caracterul discursului ce d. Loiseau, presidentul consiliului de administrație al colegiului Chaptal, trebuia să pronuncie. Insa, printr'o scrisóre adresată de d. Loiseau diarul „XIX-lea Secul,” onorabilul profesor protestă contra unei asemenea aserțiunii. Éta în adevăr ce scrie d. Loiseau aceluia diar:

Domnule Redactor,

„Câte-va diare însinuéză că supresiunea distribuției premiilor colegiului Chaptal a fost motivată prin caracterul discursului ce trebuia să pronunțăm cu acea ocaziune.

„A suposa că aș fi putut face politică în această împrejurare, este un ultragiu bunului simț și adevărului; caracterul și purtarea mea protesteză destul de tare contra unei asemenea alegațiuni. Afară de acesta, care ar fi putut să fie sensul acelei alocuțiuni adresată unor copii de la opt pênă la douăsprezece ani și unor mume de familie, déca nu desvoltarea, sub o formă mai mult sėti mai puțin fericită, a acestei cugetări a fabulistului:

„Lucrați, dați-vé ostenéla,

„Acesta este fondul care se perde mai cu greutate.”

„Dupé cum o arétați fórté bine în articolul d-v de ađi, n'am scris pênă acum o singură linie din acest discurs incriminat.

„Este a blama încă o dată ukazul municipal al d-lui Ferdinand Duval, căutând cine-va să-l scuzeze prin asemenea motive.

„Primiți, etc.”

Prefectul de poliție a avut în urma acestora o întrevedere cu mareșalul Mac-Mahon și l'a întreținut de incident, precum și de efectul produs asupra opiniunii publicului parisian.

In Spania, lupta carliștilor cu guvernul regelui Alfonso continuă. Putem dice că ea intră într-o perioadă acută, decă ar fi să judecăm după recrudescența furiei ce pun ambele părți beligerante. Diarele din Madrid publică următorul ultimatum, care emană de la generalul carlist Saballs și care este datat de la Ripoli :

„Aflând că răul care se numește guvernul lui don Alfonso a publicat un ordin înscindând familiile cari au copii în serviciul M. S. regele Carol al VII-lea că, decă pînă la 30 ale lunii acesteia, fiii lor nu se vor prezenta în domiciliurile lor respective, toate bunurile acelor familii vor fi puse în vânzare, mă ved adus în necesitatea de a ordona cele ce urmază :

„La prima noutate ce voiți primi că o proprietate a vre uneia din familiile carliste a fost vîndută pentru singurul fapt că acele familii au copii sîi rude în armata regală, sîi în cazul cînd s'ar constrînge vre-una din acele familii să plătescă o sumă oare-care pentru aceeași cauză, voiți trece prin arme pe toți liberalii pe cari voiți putea pune mîna, dîndu-le un termen numai de trei ore pentru a se împăca cu Dumneșeu.

„Tote forțele regale ale acestui principat sunt însărcinate cu îndeplinirea acestui ordin.“

O telegramă din Sânt-Petersburg anunță noi turburări în Asia centrală. Hanul de Khokandei a fost gonit cu familia sa, în urma unei răscoale al cărui cap este un numit Abderrahman Abdobabchi. Hanatul de Khokanda fiind vecin cu noile posesiuni ruse în Asia centrală, o intervenție militară a Rusiei este posibilă.

Diarele au anunțat oare-cari succesiuni ale Turcilor în Herzegovina. Insa se vede că aceste sciri sunt inexacte. Agența Havas asigură că una din ambasadele cele mari de la Pera a primit noutăți din Herzegovina cari arată o efervescentă din cele mai violente în aceea țară și nise lupte ale căror rezultate foarte crâncene ar fi rămas indecise pentru ambele părți. În acest cas, se poate afirma că revoltații au avut avantajul. Din parte-1, *Presa* din Viena, care nu este foarte simpatică slavilor, este obligată să mărturisescă că mai multe lupte au avut loc pe marginele Narentei, la Krupa, la Stalats, la Nevesinje și la Drenovats între herzegovineni și între turci. Aceștia au fost batuți pretutindeni și au pierdut trei tunuri și opt-zeci de puști. Eță dăr o desmintire formală noutăților recente despre o învingere încercată de forțele insurecțiunii la Struga și la Gabela.

Rescôla ia, prin urmare, propozițiuni mai considerabile. Ea se întinde acum în districtele vecine cu Ragusa. Districtul Papvopolje este cu totul revoltat, și 700 de omeni ocupă calea care duce spre

Prebinje, cu scop de a asedia acest oraș cînd se vor uni cu locuitorii din Suma și cu acei din alte sate apropiate de fruntariile Montenegrului. Numărul herzegovinilor revoltați cari pînă acum posedă arme se dice că este de 8,000 de omeni.

De și principile Montenegrului negociază în momentul acesta cu Pôrta, totuși el nu voesc să fie surprins nepregătit în cas cînd negocîrile n'ar ajunge la nici un rezultat. Un agent al acestui principe a cumpărat de curînd la Viena un mare număr de puști și cincî milioane de cartușe.

Principele Milan al Serbiei, ca și principele Nicolae al Montenegrului, are același pretențiuni vis-a-vis de Turcia, adică evacuatiunea imediată a fortăreței Zvornic. Argumentul celor doi principii slavii este același, adică că nu pot să răspundă de neutralitatea supușilor lor decă cînd se vor da acestora satisfacțiuni îndestulătoare pentru a 'i liniști. Afară de acesta, ei recomandă o modificare profundă în regimul administrativ al Bosniei și al Herzegovinei. Principele Milan, priimit de împăratul Austriei, a avut o întrevedere cu comandantele fruntariei croato-turcesci. Se pretinde că guvernul serb a contractat un împrumut cu un bancher austriac.

În timpul acesta se subscrie în Serbia cu cel mai mare zel sume destinate revoltaților, și poporul este foarte escitat.

Cele din urmă noutăți spun asemenea că consulul Austriei de la Mostar, d. Stranz, a fost insultat de soldații turci. Austria își mărește forțele de observațiune asupra fruntariilor.

Publicăm mai la vale, după diarul *Republica Francesă*, pasagele cele mai importante ale unui discurs rostit de d. Colmet-d'Aage, decanul facultății de drept din Paris, la distribuțiunea premiilor de doctorat și de licență.

Universitatea din Franca, de cât-va timp, este ținta către care se îndreptăză atacurile cele mai furioase din partea facțiunii clericale, care medită vre o nouă întreprindere contra spiritului Revoluțiunii franceze și contra instituțiilor moderne.

D. Colmet-d'Aage a dat un exemplu recomandabile, respingînd, în presința ministrului instrucțiunii publice, insultele adresate Universității de către avocații acelei facțiuni. El a vorbit cu autoritatea ce 'i dă nu numai pactica învățămîntului universitar, dăr încă și obiceiurile seile de prudență și de moderațiune. Eță pentru care cuvînt discursul său a făcut o mare impresiune în Franca și 'i-a atras simpatiele întregii prese liberale.

Domnilor, în momentul acesta lumea cedeză unei impulsii care pare a fi irresistibile. Proclamînd libertatea învățămîntului superior, Franca voesc să facă o încercare care nu a reușit pretutindeni. Vom vedea ce succes viitorul îi rezervă în țara noastră. Dăr, pentru a da ultimele lovituri Universității din Franca, era oare necesar să o calomniăm?

Cînd această mare instituțiune a fost creată, în 1808, nimeni nu poate nega că monopolul ce 'i-a fost acordat nu era, la aceea epocă, o bine-facere pentru țară. Concentrațiunea învățămîntului în mîna statului, sub direcțiunea unui mare cap al Universității, a permis studiilor, forțe călute, să se rădice, disciplinei să se restabilească, dezvoltării intelectuale să primescă o fericită impulsie.

Învățămîntul Universității a rămas oare statornic? Este oare adevărat că ea a fost un obstacol la ori-ce progres? că ea conduce fatalmente la ignoranță? Medicina, științele, literile, vor să se apere de aceste imputațiuni. Nu voesc să esaminez aceste critice decă în ceea ce privește știința dreptului, și în special Facultatea de drept din Paris.

Acastă facultate își deschise cursurile în 1805. În 1808, ea în 1805, ea avea cincî catedre : una de dreptul roman, trei de dreptul civile, una de procedură civile și de legislațiune criminală. Personalul Facultății se compunea din cincî profesori titulari și de patru supliniți, cari nu erau însărcinați cu nici un curs, dăr cari erau datori să înlocuiescă pe profesori în cas de absință sîi de împiedicare.

Astăzi Facultatea numără noș-spre-zece catedre. Învățămîntul dreptului roman, acest fundament necesar al bunelor studii juridice, a fost întins la două ani pentru licență : el este predat de patru profesori. Un agregat face, afară de aceasta, pentru aspiranții la doctorat, o conferință asupra Pandectelor. Numărul catedrelor codului civile a fost rădicat la șese. Doi profesori explică dreptul criminală, și procedura civile, făcînd obiectul exclusiv al unui curs deosebit, a putut să lea mai multe desvoltări. Programele noastre s'au mărit succesiv cu catedrele de drept comerciale, de drept administrativ, de istoria a dreptului, de drept al ginților, de legislațiune penale comparată, de economiă politică, de drept cutumiar.

Dece agregati înlocuiesc pe cei patru supliniți ai organizațiunii primitive; patru sunt însărcinați cu cursuri complementarii, din care unul este consacrat legislațiunii industriale.

Și cum se recrută acest personal de învățămînt? Cei mai vechi dintre noi au fost numiți supliniți și profesori la concurs. Astăzi profesorii sunt numiți asupra prezentațiunii facultății și a consiliului academic. Insa cineva nu intră în agregatiune decă printr'un concurs al cărui judecatori sunt profesori și membri ai Curții de casațiune. Agregati, o dată numiți, sunt atașați de diversele facultăți de drept din departamente. Unii din ei concep landabila ambițiune de a deveni agregati la Paris și, mai în urmă, profesori titulari. Pînă vor putea să atingă acest scop, viața lor este un concurs perpetuu. Cînd vor cere să fîi prezentați pentru vre o catedră vacantă, succesele lor în curs și 'n conferințe, publicațiunile lor vor constitui, în adevăr, titlurile care vor putea să 'i facă să fîi preferiți unii altor sîi profesorilor din alte facultăți.

Și ce! domnilor, această mișcare intelectuală, aceste lucrări, vor fi oare sterile! Nu vor aduce nici un progres după ele! Nu, nu este cu putință ca atăta zel, atăta muncă grămădită, atătea silințe inteligente, să fîi cheltuite de gēba!

Faptele le avem sub mîna și le dovedesc contrariul. Descoperirea unor teste importante a renouit și a mărit învățămîntul dreptului roman; cercetările asupra isvôrelor dreptului, asupra istoriei lui, au făcut să apară opere remarcabile prin erudițiunea lor. În aplicațiunea legilor noastre, practica a răscolat o mișcă de chestiuni delicate, dificile, asupra căror jurisprudență și doctrina au avut a se pronunța. Am rămas oare străini la această mișcare? Nu numai că ne am asociat cu dînsa, dăr încă am concurat, prin lecțiunile noastre, prin cărțile noastre, la această desvoltare a științei juridice.

Operile noastre sunt citate cu autoritate dinaintea tribunalelor; consultațiunile noastre sunt căutate de avocați. Văd că profesorii noștri sunt chemați în comisiunile care pregătesc confecțiunea sîi reviziunea legilor. Trei profesori de drept, din care unul a oșit din rândurile noastre, se află astăzi la curtea de casațiune. Am avut onôrea, érna trecut, să reprezintez facultatea la serbările aniversarului al 300-lea de la fundațiunea Universității de la Leyde. Acolo am fost pus în raport cu profesorii de drept din toate Universitățile din Europa, și am constatat că numirile noastre, cărțile noastre erau tot așa de cunoscute și apreciate în străinătate ca și în Franca.

Cât despre cursurile noastre, care este valoarea lor? Care este meritul profesorilor noștri? Nu este trēba noastră să o spunem. Fac apel la atăți

învățați magistrați, la atăți avocați ilustri, la atăți membri eminenți ai consiliului de stat, ai curții de Compturi, la atăți administratori care au fost elevii acestei școli, și de la care primim pe fie-care și precioase mărturisiri de recunoscință pentru utilitatea ce au făcut.

Dăr acele casuri adesea sunt judecate fôră a fi cunoscute. Un vechiu ministru al instrucțiunii publice, care nu este un profesor de drept, dicea în discuțiunea legii care a fost de curînd votată : «Sunt puțin minunat de a auți pe acei cari au tratat chestiunea prezintînd cursurile publice ca pe nise cursuri unde tinerii se prepară chestiune cu chestiune la esamenale licenței sîi ale doctoratului. Puteți decă voiți — și acesta nu ar fi nedemn de un legislator — să vă duceți la Sorbona sîi la școla de Drept, și veți vedea dacă cursurile cari se fac acolo au acel caracter de măgînă, decă se ia chestiunile unei programe și, dacă ele se tratēză una după alta. Astfel credeți că este înaltul învățămînt al țerei noastre? Cătuși de puțin! Din norocire, el nu este astfel!»

Acum, domnilor, cui învățămîntul nostru este destinat? La primul trimestru al acestui an școlar, 2,389 de studenți s'au înscris în registrele noastre. Sunt multe universități cari nu numără atăți elevi în toate Facultățile lor reunite, și nu creș să fîi în lume un stabiliment unde cifra studenților în drept să fîi așa de mare.

În acest număr, anul acesta, intră o sută patruzeci și noș de străini. Am esitat a vă osteni cu enumerațiunea diverselor lor naționalități, dăr m'am gîndit că acest detaliu oferea un oare-care interes. Avem ca elevi o sută cincî Români, opt Turci, șese Ruși, un Polones, patru Greci, un Sicilian, doi Spanioli (din cari unul din insula Cuba), trei Belgieni, doi Englesi, cincî din posesiunile englese adică : doi din insula Mauriciu, unul din Canada, unul din insula Trinității, unul din Australia. Un elev ne a venit din Pomenaria, unul din Prusia Renană; Egiptul ne-a trimis doi studenți; Japonia, unul. Altul ne vine din Statele-Unite din America, unul din Columbia, unul din Noua Grenadă, unul din Republica Ecuadorului, unul din Bresil și în fine unul din Uruguai.

Trebuie să adăogăm acestui număr opt sîi de tineri cari vin din Luxemburg și din Belgia, cari nu sunt înscrisi, dăr cari cer la fiela anului atestațiunii profesorilor al căror curs a fost urmat de dēnșii. Studenții străini nu sunt cei mai puțin laborioși de elevii noștri. Anul acesta, trei Români, doi Turci, un Rus, un Grec, au obținut gradul de doctor.

Acești tineri sunt mândri de diplomele ce au meritat. Ar veni ei oare așa de departe să caute un învățămînt care nu ar conduce decă la ignoranță? Un Engles care a obținut de curînd o diplomă de un ordin mai mic, a trāmis, în suvenir de studiile ce a făcut în această școlă, o sumă de 1000 franci, care va fi dată ca premiū anul viitor autorului celui mai bun memoriū asupra arbitragiului internațional.

Reproducem din *Românul* următoarea scrisore din Vaslui.

Domnilor redactori,

Terorismul ce bāntue districtul Vaslui e atāt de cūmplit, în cāt marea majoritate a vasluienilor nici îndrāsnesc mēcar a crācni : unii prin amenințări, alții prin promisiuni și toți prin intimidare, nu cutēdă a s'arāta facișiu contra fōrā-de-legilor regimului. Satrapul Donici bate din picior și voința stāpānilor sēi se 'mplinesce mai fōrā resistință. El e atāt de sigur de autoritatea sea dictatorială, în cāt nu se sfi a declara, cu sfruntare, înaintea mai multor personē străine de district și demne de creșut că, „de va cere guvernul un *chibrit de deputat pe acela il va trāmite*“... În ajunul ultimelor alegeri de tristă memoriā pentru țērā, după instigațiunea unui străin, grec nenaturalizat, care dătoresce Statului sume însemnate, ș'a unui ministru vasluien, se dete a se suptscrie de către cei slabi de āngeri o chārtiā albă, supt pretext de cerere de un drum ferat de la Vaslui la Bēlad, promițēnd dumnēlor că, de vor fi aleși deputați, vor susține cererea, și furā aleși.

Acésta este, d-le redactore, trista situațiune a districtului Vaslui, durerea mare pretutindeni, d'er nimeni nu' este permis a se văita; cu tóte acestea se mai găsește încă curagiū în Vaslui: v'elălatuređ aci câte-va suptscieri ale unui număr de cetățeni vaslueni independinți și cu animă, cari aderéđă cu bucuriă la programa minorității demisionate din Cameră. In adevér puțin la număr, d'er acéstă mână de ómeni suntem tari și nestrămutați în principiele nóstre; vom fi tot-dé una acolo unde glasul patriei, în agoniă, ne va chiăma, unde va flutura mândrul drapel al libertății, aducend causei sante animi iubitoare de lumină și dreptate, Slabul nostru glas p'ote va deștepta din inerția și pe cei-l-alti concetățeni ai noștri, atât de mândri și Români altă dată!....

Stăpânul judeciului v'ed'end c'avem atâta cutesanță a aplauda patriotismul opozițiunei ș'a blama crimele guvernului, se puse și el pe g'ona, cutreerând într'un suflet districtul din cap în cap, aci t'erându-se ca reptilul, aci mugind ca tigrul, și pretutindeni implorând, amenințând, promițând favoruri, culege suptscieri în favórea demnelor acte ale regimului. Mulți sunt cari din animă ar fi cu noi, d'er vai! ochii de sfinx ai satrapului îi țintesc și i' fermecă, cum fermecău ochii șerpelui pe inocenta pradă care se arunca de bună voiă în g'uşia monstrului. *Scopul justifică mijlocele* este deviza lui. Cu modul acesta, o cólá de ch'artiă prefectorală e acoperită de semnăturile tuturor slujbașilor de la v'etășelul de comună p'ene la cel mai înalt funcționar judecian. Preoții de pe la biserică, dascali, paracliserii, ba p'ote chiar și morții de prin pomelnicé, toți strigă: „osana celor a tot puternici, cari v'end t'era Austro-Ungarilor“!!!

Primiți, d-le redactore, încredințarea prea distinsei mele considerațiuni și stime.

Sandu Miclescu

Ecă și rezoluțiunea luată de vaslueni:

Subscriși cetățeni din districtul Vaslui, inspăimântați de pericolele ce amenință t'era prin convențiunea cu Austria, prin împrumutul de 63,500,000 în folosul companiei Bleichroder și prin darea unei noi concesiuni de cale-ferată la străini, protestăm contra acestor adevérate calamități naționale și delegăm pe d. Dimitrie Miclescu și Gorgoș Paul pentru ca să se asocieze în numele nostru la protestarea ce au pregătit, tot pentru acest scop, cetățenii din capitala României.

C. Miclescu, mare proprietar. — S. Miclescu, mare proprietar. — D. Miclescu, mare proprietar. — M. C. Miclescu, mare proprietar. — D. Galian proprietar de imobile. — Stef. S. Miclescu, alegător. — A. S. Miclescu. — Gh. Pâncescu, alegător. — Paul Gorgoș, avocat, alegător în colegiul III. — Alesandru Georgescu. — I. Iacob veș, proprietar, și comerciant. — T. Carolovs, proprietar alegător în colegiul III. — Iorgu Mătaș, agricultor. — Ion Motăș, proprietar. — G. Balănescu. — Alesandru Gergescu. — Jani Ion. — A. Iorgu proprietar, — și încă trei nume nedescifrabile.

Eată, după *Libertatea* din Brăila:

PETIȚIUNEA

BRĂILENILOR CĂTRE MĂRIA SA

Măria Ta!

Convențiunea Comercială, încheiată cu Austro-Ungaria, nu se p'ote considera decât ca o capitulațiune a României sub coróna Augsburgilor, ca o conchistă fără armé, care devoră tóte resursele economice ale comerțului, și industria n'óstre n'ascânde. In facia acestei legi nefaste pentru România, toți românii

vin a rădica vocea lor patriotică și a deștepta înalta atențiune a alesului națiunii, d'a nu promulga legea care subjugă unei puteri străine și demnitatea și averea națiunii Române.

Asemenea și legea împrumutului de 63,500,000 lei, în folosul societății Bleichroder și în d'etrimentul tesaurului public și privat al românilor, nu merită aprobarea Alteței t'ele serenissime.

De aceea apelăm la înalta protecțiune a Măriei t'ele, d'a face us cu acéstă ocasiune de sublîma prerogativă: Veto suveranității naționale, cu care sunteți învestit de națiunea română, prin Constituțiunea din anul 1866.

Să trăesci, Măria ta!

C. Djuvara, proprietar mare. — Gheorghe Coceașu, proprietar mare. — Michalache T. Sebe, proprietar mare. — Theodor Dobrescu, proprietar mare, f'ast deputat și avocat. — Dobre Christescu, proprietar mare. — R. S. Campiniū, fost deputat, avocat și proprietar. — V. P. Sasu, proprietar, comerciant. — Moise N. Besnea, proprietar și comerciant. — Petrache Hristu, proprietar comerciant. — C. Georgescu, avocat. — Toma D. Tomovici, proprietar și comerciant. — Theodor Chirulescu, proprietar și comerciant. — M. Teodorovici, proprietar și comerciant. — Andricu A. Gheorghiu, proprietar și comerciant. — M. I. Drugescu, comerciant și proprietar. — D. G. Alesandrescu proprietar, fost funcționar. — M. N. Stătescu, proprietar și comerciant. — Iarcu Demetrescu, proprietar și comerciant. — Apostol Vasiliu, proprietar și comerciant Gheorghe Hristu, proprietar și comerciant. — Hristea Grigorescu, proprietar și comerciant. — Nicolae I. Bărzănescu, proprietar și comerciant. — Alecu Vasilescu, comerciant și proprietar. — Ion Popescu, proprietar și comerciant. — Manole Podénu, proprietar și comerciant. — Dinu Popescu, comerciant și proprietar. — Ion T. Petcu, comerciant și proprietar. — Gheorghe Caroliū, proprietar și comerciant. — D. I. Ducevici, proprietar fabricante. — Ghiță Alesandrescu, comerciant. — Teodor Protapopescu, proprietar industrias. — G. S. Nalbantof, proprietar. — D. Penculescu, proprietar și comerciant. — Anghel Gheorghiu, comerciant. — D. Hristescu, proprietar și comerciant. — Gheorghe G. Petcu, comerciant și proprietar. — Neagu Apostol, proprietar. — Iani Nicolau, proprietar și comerciant. — Th. Mihăilenu, proprietar. — Tudorache Vasilescu, comerciant. — T. Popescu, proprietar. — Gheorghe Gheorghiu, comerciant și proprietar. — S. Gheorghescu, comerciant. — Stoian Rădulescu, comerciant. — Lazăr Stănescu, avocat. — M. Teodorescu, proprietar. — Iacob Nicolescu, proprietar cofetar. — Răduș Panait, proprietar comerciant. — I. Ionescu, proprietar și comerciant. — D. I. Nisipénu, comerciant. — H. Teodorescu, comerciant și proprietar. — Anghel Ciortănescu, proprietar și comerciant. — Tănase Nicolău, industrias. — Nicolae Ioan, industrias. — Demetriu A. Brăilenu, industrias proprietar. — Dumitru H. Ecsarescu, proprietar și comerciant. — M. Stănescu, comerciant și proprietar. — Stefan Datcu, proprietar. — I. Toma, comerciant și proprietar. — Andrei Dobrescu, comerciant și proprietar. — S. Ionescu, proprietar. — Dinu Popescu, proprietar și comerciant. — Constantin Istrati, proprietar industrias. — Constantiu Vasile, proprietar și comerciant. — Dumitru Mihalcea, proprietar industrias. — Hristea Oprea, proprietar industrias. — C. N. Filoti, proprietar de moșie. — Anghel Christescu, proprietar și comerciant. — G. I. Ferando, proprietar și comerciant. — Marin Despu, proprietar și comerciant. — G. I. Furtunescu, proprietar advocat. — M. I. Gheorghiu, comerciant. — David Popescu, comerciant. — R. C. Nicolescu, comerciant. — Iancu Petrescu, comerciant. — Gheorghe Vasilescu, comerciant. — Avisslom Vlad, comerciant și proprietar. — Stoian Dmetrescu, comerciant. — Radu Rădulescu, comerciant. — G. M. Albu, comerciant și proprietar. — Dobre Dimovici, proprietar și comerciant. — I. Vasilescu, fost funcționar. — D. Cosacu, comerciant. — Stefan Christescu, proprietar. — Nicolae Tănănescu, comer. Ionescu Iosif, comerciant. — Dobre D. Hallea, proprietar comerciant. — Petrache Vasilescu, proprietar. — Stefan Bărbulescu, librar. — I. Rădulescu, avocat. — T. Mincof, proprietar comerciant. — Iordan Demetriū, proprietar comerciant. — Radu Ionescu, proprietar comerciant. — Costache Constantin, proprietar comerciant. — D. Constantinescu, proprietar comerciant. — Zamfir Petcu, comerciant. — Teodor Radu, comerciant. — Stan Grigorescu, comerciant. — T. Popescu, comerciant proprietar. — Alecu Sturza, proprietar. — Costache Carp, proprietar industrias. — Ion D. Pirpiriū, comerciant. — Teodor Gheorghe, proprietar comerciant. — Ene Nichiforescu, comerciant proprietar. — Gheorghe Trandafirescu, comerciant proprietar. — Teodor Păltinescu, proprietar. — Christodor Constantin, proprietar comerciant. — D. I. Coșăcescu, fost funcționar. — Gheorghe Christescu, proprietar comerciant. — Gheorghe Cromida, proprietar fost funcționar. — Anghel Christescu, comerciant proprietar. — G.

H. May. — Grigore Hristescu, proprietar industrias. — Stanciū Demetriū, comerciant. — Radu Rădulescu, comerciant. — Gheorghe A. Vlad, comerciant. — G. N. Brusaliū, comerciant proprietar.

VARIETAȚI LITERARE

MISANTROPUL

Este propriul autorilor de geniu de a realiza ast-fel idealul, încât, pentru a p'etrunde profunditatea gândirei lor, trebuie nu numai să i' citești ci să i' recitești,

Nocturna versare manu, versare diurna.

„Di și nópte să i' r'efoesci ci încă să meditezi mult, judecând serios și drept, și să devii palid de studiu p'ene când să isbutesci a epela câteva litere din misterioasă carte. Nu că stilul lor este obscur, întortochiat; din contra, nimic mai simplu, nimic mai clar decât maniera de a se exprima a unui Moliere s'eu chiar a unui Goethe. Dar ce ne fuge, dar ce atrage tot o dată și ostenește mintea, este gândul intim, este, ca să đic așa, formula care p'ote să ne dea cheia unei opere ca Faust s'eu ca Misanthropul. Pentru a ne limita la acest din urmă op, nimic mai curios decât judecările atât de diverse asupra acestui cap-d'operă, nu đic a scenei franceze ci a gândului omenesc. Unii au vrut a vedea în acéstă piesă propria istoriă a lui Moliere. Se știe că nevasta lui Moliere, o actriță din trupa sea, făcea pe acest mare om să sufere tóte torturele gelosiei. Spre a ș'i r'ebuna, Moliere depinsese pe amantul nevetei s'ele în comedia ce medita: *L'homme de Cour*. Mórtea surprinse pe Moliere înainte ca să fi terminat opul s'eu, și soția sea predă nobilului s'eu amant fragmentele acestei comedii.

Să fie Misanthropul portretul lui Moliere și istoria căsătoriei s'ele? Acéstă supozițiune nu p'ote fi întemeiată. Elevul lui Gassendi, filosoful traducător al lui Lucrețiu; fiul care, respins de părintele s'eu, avea delicateța de a i' plăti datoriile f'oră ca să p'otă sci b'etrânul că acéstă bine-facere i' venea de la fiul s'eu; omul de spirit asupra cărui Francesii repeta încă atâtea anecdote cari probéză și o minte sănătoasă și o inimă simțitoare și binefăcătoare; devotatul camarad, care dete chiar viața sea pentru trupa ce dirigea; acest tip al virtuței și al devotamentului, pe mormântul cărui s'a propus de a se înscrie: «Aci zace un mare om de t'rebă», Moliere nu putea fi și n'a fost misantrop. Rațiunea sea era prea logică pentru a cădea în ast-fel de nebuniă. Tot ce a tras Moliere din propria sea natură pentru a depinge pe Alcest, este aspirațiunea către bine, este amorul virtuței. D'er Moliere nu ura ómenii pe cari i' desprețuea, nici nu le făcea onórea de a se mânia asupra lor. Faptele cele mici nu fac impresiune pe sufletele cele mari, și urele cele mârșave nu i' p'ote atinge. De altă parte, situațiunea în care Alcest se găsește față cu Celimena nu este cea a lui Moliere față cu nevasta sea, căci Alcest nu este bărbatul ci pretindentele Celimenei. Este gelos, dar rupe legăturile s'ele, pe când Moliere, de și cu demnitate, a suferit, cu durerea în inimă, o trădare mai mare decât a Celimenei, neputend sdrobi nisce lanțuri atât de atrăgătoare.

Un alt misantrop, Jean-Jacques Rousseau, acest mare geniu care a avut nefericirea de a începe cariera sea literară prin susținerea unui paradox, — adică

prin a vréa să probeze că științele și artetele sunt contrare moralității și adevératei fericiri, — paradox care l'a împins la atâtea idei false și în fine i-a sdruncinat și creeri, — Jean-Jacques Rousseau, care a murit p'ote nebun, a făcut o strălucitoare laudă a caracterului lui Alcest, o amarnică difamare a limbajului lui Filint, care în comediă slujesc a face, prin opunerea ideilor, să apăra mai bine și să se desvolte în t'otă logica sea natura lui Alcest. Un discipul al lui Rousseau, pentru a proba mai bine că nepăsarea lui Filint este absolut culpabilă, a compus o comedie, în care acest om *onest* (*l'honnête homme*) s'eu, mai bine đis, acest *om de ómenie*, violéză tóte regulele justiției. Acest discipul era Fabvre d'Eglantine, autorul aceluși gingaș cântec:

Il pleut, il pleut, bergère:
Rendez vos moutons,

și — cine va crede! — unul din jacobinii din 93, scólă adăpată de Rousseau și păstrând nu numai marele adevéruri de d'ensul proclamate, dar și erorile în cari căduse acest mare geniu.

Desbaterea s'a continuat în đilele n'óstre. Alcest are partizanii s'ei, Filint are pe ai s'ei, mai ales în lumea elegantă (vorbim de Francia). Fie-care partidă vrea să găsească idealul lui Moliere în eroul s'eu. Pentru noi, ne pare că ambele partide au într'un mod egal dreptate, în acest sens că Alcest și Filint trebuie să fie și unul și altul aci laudat, aci dojenit, și că nici unul nici altul n'a fost un ideal pentru Moliere.

A pune acțiunile s'ele în armonie cu principiurile s'ele, étă regula ce trebuie adoptată de ori ce om într'adevér onest. Proba că acest principiu este just o găsim în acest fapt că toți ómenii caută a ascunde greșele lor sub aparița unor principii. De aci scepticii, de aci ómenii cu doé morale. Adevérata morală nu variază, de și este progresivă. Este învederat că un Hotentot s'eu un Papuū nu p'ote avea aceleași idei morale ce are un Latin; dar decă este un progres în morală; acest progres nu autoriséză pe unii ómeni, pentru interésul lor propriū, a veni a micșora idealul și a autorisa réul prin sofisme. Din contra, acest progres ne impune legea de a fi mai delicăți, mai dificili în morală, nu decât barbarii numai, ci decât chiar concetățenii noștri, și, făcând-o, am fost utili patriei și ómeniei. Teoria d-lui Nisard și a altor este inventată pentru ómenii politici; am đis deja însă și rep'et aci că este din contra o lege pentru omul politic de a fi moral: cum óre voi încredé patria mea aceluși cărui nu mi-ăși încredé punga? Nu merită numele de politic omul f'oră conștiință și el nu reușește decât la popórele care n'au virtutea politică cerută de Montesquieu pentru un bun guvern.

D'er ni se va đice că teoria celor doé morale nu tinde a schimba știința, nefiind făcută de ómeni de știință; ci esprimă un fapt patent, că politiciii sunt atât de corupți încât nimenea nici că se mai gândeste a invoca regulele morale pentru a judeca pe ómenii politici, încât chiar cel mai corupt din ei, Talleyrand, a recunoscut faptul đicând că un politic onest ar înșela lumea întrégă. D'er esistența unui fapt este óre rațiunea lui de a fi? Este evidentă că nu: un fapt perseveră de a fi chiar când nu mai are rațiune de a fi, p'ene când să apară rațiunea care l' distruge; și de altă parte, sunt fapte care n'au avut nici o dată rațiune

de a fi, precum ministerul nostru, a căru singură rațiune este prostia noastră. Să nu ne înșelăm dar: teoria nu se desparte de practică, și cel care predică imoralitatea, chiar, necăzându în ea prin acțiunile sêle, este imoral înaintea-rațiunei, de și legea nu pôte și nu trebuie să'l pedepsescă. Dar este datoria tuturor să se ferescă de densusul, să'l înlăturé.

Să ni se erte acéstă abatere de la subiect, inspirată de tristele gândiri ale prezentului. Nu este dar suficiente de a proclama virtutea: ea trebuie practicată. Trebuie să probăm prin acțiunile noastre că suntem ómenii onestii, ér nu niște declamatori: un om nu pôte fi judecat decât prin acéstă armoniă între principiurile și acțiunile sêle, și tocmai acéstă armoniă — să o ñicem în trecăt — nu o găsim în marele Rousseau, care a scris cartea *Emile ou de l'Education*, și a pus pe copiii sêi la spitalul de orfanii. Să examinăm din acest punct de vedere ambele caracteruri al lui Alcest și al lui Filint; pentru a ști ce valoréză vorbele lor, să vedem cari sunt acțiunile lor.

Ni se va ñice că rolul lui Filint este accesoriu și n'are altă importanță decât a face contrast cu al lui Alcest. Este adevérat, dar un autor ca Moliere nu face nimic în van. Filint este mai tot timpul în scenă; moralitatea piesei, după noi, nu rezultă numai din conduita lui Alcest sêu din a lui Filint, ci din piesa întregă, la care tóte concurg, și în aprecierea căreia nimic nu trebuie neglijat. Pentru noi, dacă cineva ar vrea să caute în Misanthropul esempluri sêu reguli de conduită, nu'l putem ura nimic mai bun decât de a avea simțimintele lui Alcest și de a se conduce ca Filint. Ori care ar fi maximele lui Filint, acțiunile sêle sunt ale unui om cinstit. Când Alcest merge prea departe în generósa sea indignațiune,

Filint 'l consiliază cu amicitie. Când Alcest compromite interesele sêle, Filint 'l dă consiliilele unui om practic, consiliu în adevér mai mult conforme moravurilor timpului (de a visita pe judecatori, cea ce încă se face la noi), decât demne de un filosof. Dar pretinde óre Filint a fi un filosof? Nu, el nu este și nu vrea a fi decât un om de lume și cinstit. Alcest nu pôte gusta versurile lui Oronte, și ríde de densusul. Prévédând purtarea lui Alcest, Filint încercă dinainte a îmblândi pe Oronte laudându'l. Cu tóte că Alcest respingé amicitia lui Filint, fiind că acesta nu'l pôte spune numele unui om pe care 'l îmbrățișase după moda timpului, Filint caută a'l tãmădui de amorul nedemn de caracterul lui, ce Misanthropul resimte pentru Celimena, și a'l inspira iubire pentru Elianta, fapt pe atât mai mult meritoriu pe cât el însuși stiméză pe Elianta și o ia de nevastă când ea a perdut ori-ce speranță de a deveni femeia lui Alcest.

Ce se pôte imputa lui Filint? Vorbe ca aceste:

Il est bon de cacher ce qu'on a dans le cœur, (Este bine de a ascunde ce ai în inimă, sêu:)

Il faut parmi le monde une vertu traitable (Trebuie în lume o virtute blajină.)

Fóră a căuta decât aceste idei nu sunt autorizate de mari numiri, de al lui Seneca, care ñice: „Nunquam irasci desinet sapiens, si semel coeperit. Omnia sceleribus ac vitiis plena sunt; plus committitur quam quod possit coercionem sanari.“ (*) (De ira, 11,8), sêu de al sântului Paul (ad Romanos XII, 3): „Non

(*) Cel cu minte, d'ar începe o dată a se supăra, n'ar înceta nici o dată. Tóti lumea este plină de crime și viciuri. Se comit mai multe de cât s'ar putea corige prin pedepse.

plus sapere quam oportet sapere; sed sapere ad sobrietatem“ (*).

Cea ce reproduce Filint ñicând:
La parfaite raison fuit toute extrémité,
Et veut que l'on soit sage avec sobriété;
(Perfecta rațiune fuge de ori ce extrem, și vrea să fim cu minte cu moderațiune.)
Nu invocăm nici o autoritate, căci nici o autoritate nu pôte schimba réul în biné; dar recunoscând că Filint are sânge rece, întrebăm decât este o crimă de a nu fi bilios, cum este Alcest, cum sunt toți ómenii mânioși, cum este oricé misantrop? Dar este mod de a ataca viciurile fóră a răni persóna, este mod de a fi moral prin spirit și rís, și ridiculul este adesea mai puternic de cât indignațiunea. Filint se conduce ca un om onest, dar vorbele sêle sunt culpabile prin indiferință. Filint prea are aerul de a fi adoptat masima lui Seneca: „Qui vitia odit, homines odit.“ (Cine urásce viciurile, urásce pe ómenii). Trebuie în veci să afirmăm virtutea, care nu este alt de cât rațiunea, să urm viciurile, și să arătăm pentru ómenii o indulgență proporționată cu greșala în care ei au cădút. Nu trebuie să fim prea severi: „summum jus, summa injuria“. Nu trebuie să cădem în acea indiferință culpabilă care domnește asupra societății noastre; indiferința este o crimă; indulgența este flórea virtuței. Firește că este mai moral să te conduci bine decât să te mulțumesci de a vorbi bine, dar ce este de dorit este să vorbești și să te conduci tot așa de biné. Acéstă este moralitatea piesei, și credem că acéstă moralitate a fost în gândul lui Moliere.

Întelegem escesul virtuței. Înaintea unor crime, virtutea are dreptul de a rădica vocea, chiar de a scóte un rēnet de mânie. Unui Nerone, pentru onórea

(*) Să nu fim mai cu minte de cât trebuie, să fim cu minte cu moderațiune.

omenirei, trebuie un Tacit; unei Messaline trebuie un Juvenal; unei M-me Montepan, un Alcest; unui Villele, un Paul Louis sêu un Beranger; unui Ludovic Filip, un A. Barbier; unui Napoleon III, un Victor Hugo, sêu unor din ómenii noștri politici, versurile lui Eliade, fabulele lui Donici, și, «si parva licet componere magnis,» refrenul ténérului nostru Macedonski, care urmăresce atât de fericit pe urmele marilor noștri poeți. Dacă ênsă indignațiunea pôte uneori inspira un vers mușcător, să nu uităm însă că: «Est modus in rebus; non omnia possumus omnes», și că într'o societate bine regulată trebuie o virtute care nu să pactizeze cu viciul, ci să fie indulgentă fără culpabilă slăbiciune, urínd viciul, iubind pe ómenii, și încercând a readuce pe cei rătăciți în calea cea bună prin esemplul vieței, prin consiliuri bune și chiar prin sacrificiuri.

D. G. Petrescu, avocat și vechi profesor de dreptul public și administrativ, face cunoscut clienților sêi și onor. publică că, fiind reținut și în timpul vacanțelor în Bucuresci, se înscri-nedă a pleda înaintea tuturor instanțelor, tribunale, curți de apel și înnală Curte-de Casatiune procesele ce i-se vor încredința, precum de asemenea de a reprezenta pe părți înaintea autorităților administrative și militare, va îndeplini din naintea creditului funciar procedura pentru a obține împrumuturi. Consultațiunile se dau la domiciliul sêu dintre calea Vergului No. 2 și Lucaei no. 2 bis, suburbia Sf. Vinerii, în tóte ñilele, de la 7—11 diminița și de la 5 pênă la 8^{1/2} după amiazi. (5-5)

DOCTORUL „BALLY“

De la facultatea din Paris se ocupă special cu tóte maladiile sistemului nervos: așa *Alienațiune, Mentale, Hypochondrie, Melancolie, Epilepsie, Hysterie, Convulsioni, Nevralgii și Paralysis* de tot felul etc. etc.
Consultațiunii în tóte ñilele diminița de la 11—1 și după amiazi de la 4—6 Calea Șerban-Vodă, (Podul Belicului) No. 48 12—9

MARELE OTEL „PATRIA“

Situat în partea cea mai frecventată a Bucurescilor, în strada Patria, lângă Piața Centrale, fiind din nou restaurat și mobilat cu mobile de tot noui fórte elegante în condițiunea celor d'ântăii oteluri din Europa, se deschide la 15/27 Iuliu corent.

Cinci-ñeci de camere sunt puse la dispozițiunea d-lor voiagiori cu precii fórte moderate. O restaurație de véra este deschisă pe o vastă terasă, de unde se desfășură visitorilor falnica privire a întregului Bucuresci. Măncări și béturi alese se vor servi cu prețuri fise fórte reduse.

Un cafeu splendid decorat în strada Patria se află la dispoziția d-lor visitori.

Acest otel are un avantajiu asupra celor-alte oteluri din centru: un grajd de patru-ñeci cai și doé șio-próne se ofer d-lor voiagiori care vin cu trásurile și caii d-lor.

Sub-semnatul, vechi antreprenor de otel cu o îndelungată practică: este convins că va mulțumi pe toți d-nii voiagiori și visitori, spre a merita confiența de care s'a bucurat în trecut.

I. MARINESCU.

LICEUL FRANCES De la 1st Septembrie, 1875 se va deschide acest internat dirijat de d. Raoul de Pontbriant cu concursul d-lor George Kirilov și Bonifaciu Florescu.

Acest liceu, pe lângă cursurile gimnasiale, care vor fi predate în internat, va coprinde cursuri de preparațiune la scóla de ingineriă, militară, comercială, etc, precum și la Bacalaureat.

Pentru tóte amănuntele și condițiunile a se adresa la d. Raoul de Pontbriant 68 calea Șerban-Vodă, Bucuresci.

DE VENDARE

Un loc ce se află pe strada Fântanei, doritorii se vor adresa chiar la proprietarul sêu pe aceiași stradă No. 54.

DE VENDARE PĂDUREA BÉ-TRANA din valea Chiaiei, districtul Dâmbovița, Comuna Cucutenii, în care se găsește jumătate Cherestea, cu o întindere aproximativă cu 250 pogóne. Să se adreseze, pênă la 15 August la d-lu N. T. Oprénu la baiele de la Puciósa.

2 Lei 50 b. 2 Lei 50 b.

Se află la tóte librăriile. **HARTA TUTOR CAILOR FERATE ROMANE** cu legăturile statelor vecine, pe lângă hartă, tóte tacele și tarifele în limba francesă și română.

DE VÉNZARE, Casele cu tot locul lor din Strada Silfidelor No. 10, în linia Bulevardului și lângă intrarea grădinei Cismigiu, din gorganii. Doritori se vor adresa la d-nu Eugeniú Stătescu, lângă Biserica Negustori.

12—7
Se află de vëndare la Typografia Curții, Pasagiul Român și la tóte librăriile

Codul Penal Român
Prețul 2 lei.

 VINURI NEGRE SI ALBE provenite din Délul mare, sunt de vëndare în cantități de la 100 vedre în sus, strada Polonă No. 6.

Un tânér român transilvănean, bazat pe cunoscințele câștigate atât teoretice cât și practice în speția contabilității; se oferă ca contabil la vre o moșie, amatorii sunt rugați a se adresa la redacția acestui ñiar.

Ion Dendrino, avocat domiciliéză strada Salciilor No. 21.

A eșit de sub tipar
O NOUA INCERCARE DE RESOLUȚIUNE

PROBLEMLUI ORTOGRAFIC
de
G. L. FROLLO
Profesor la liceul matei Basarab din Bucuresci.